

קביעת יום העצמאות

שלום חוננו

1. הערתת לפ' אמתות ליעקב פרשת בא

ב'. בחדושיו על פרקי אבותה (ס"א פ"א) קייר רבי שחקן מוסיפה שהחותרים השתיית לא"י או היהת כשבכלי שיכלול לאסף וולדער את התורה שבעל פה, כי ירצה ההשנה שככליל להחזר מעמד בגליה שוב א"פ שתריה הדרה שכיע"פ נחלמת הפרטיה של חכמי המדרה, אלא הוא פוכרה להרזה נחלמת של כל ישראל, וכן גם עפדרו אז וגוזו על פחם ושמנם. הכל כדי להרחיק מן גוריהם כדי שלא שזקגו בתוכם בסשן ימי תולות עיי"ש שכארור הדברים ידעת. עד והסף ריבוי בכמה חזמוניות שכך עליינו להבין בס"ג את הקמת מדינת ישראל כבינוי, שלאחר החתובן הנדרי והיאוש שנאחו בקרב שאורית הפליטה, וכן לאור מצבם הנואש והאבוד של יהדות רוסיה, סיבכ הקב"ה אה הקמת המדינה כדי להזכיר את הדוחה הרודית ולקיים את הקשר שבין יהדות הנורו
וילל' ישראל.

2. אסתור פרק ט פסקיט

על כן היהודים (<חפزوים>) הפוזים היישבים בעיר הפירות עושים את יום ארבעה עשר לחודש אדר שמחה ומשותה ויום טוב ומשלוח מנות איש לרעהו:

3. מנילת שתים לבעל העניבות שם

ולכך עשו ג'ב' יוט' שלפי דעתם שראו מחית עמלק וחשבו שהוא אתחלה דגאולה, וראו היה שיש היה הפטולה שנייה בגאולה ראשונה ורק שרגם החטא כמו שמראו בש"ס, ולפי דעתם שהוא אתחלה דגאולה, יש לשער יוט' וכמו בגאולה הראשונה.

4. רמב"ן שמות הקדמה

השלים הכתוב ספר בראשית שהוא ספר היפירה בחדש העולם ויצירת כל נוצר ובמקרי האבות שהם כענן יצירה לורעם מפני של מקראיהם צירוי דברים למדו ולהודיע כל עתיד לבא להם ואחרי שהשלים היצירה והחיל ספר אחר בעין העששה הבא מן הרומיים והם וניחוד ספר אלה שמות בעין גנות הראשון הנגר בפי ובגאולה ממנה וכן חור והחילה בשמות וורדי מצרים ומספרים אף על פי שכבר נקבע ובבעור כי ירידתם ש הוא ראשית הגלות כי מאין חור ונהג תגלות אישנו נשלם עד יום שובם אל מקומם ואל מעלה אבותיהם ישבו. וכשצאו מצרים אף על פי שישתו מעתם עדין ישבו ונילם כי פארץ לא להם נובכים במדבר וכשצאו אל חור סייע ועשה חמשך ושב החקב' והשרה שכיתו בעיניהם או שבו אל מעלה אבותיהם שוויה שוד אלו עלי אלהים והם חם המרכבה ואו נשבו אולמים וכן נשלם הספר הזה בהשלימו עני המשכן ובחיות כבוד ה' מלא אותו תמד:

5. תלמוד בבלי מסכת سنחוריין דף ב עמוד ב

תניא, רבי יוסי אומר: שלש מצות נצטוו ישראל בכניסתן לא"י: להעמיד להם מלך, ולהחרית זרעו של עמלק, ולבנות להם בית הבריה, ואני ידע איך מון תחילת, כשהוחא אמרו + שמות י' + כי יד על כס מהומה לה' בעמלק, חוי אומר: להעמיד להם מלך תחילת, וזה כסא אלא מלך, שטמאר + דברי הימים א' כ"ט + ושב שלמה על כסא ה' מלך. ודעתי איני יודע אם לבנתם להם בית הבריה תחילת, או להחרית זרעו של עמלק תחילת, כשהוחא אמר ר' רב + ותנית לכם מכל אובייסים וגוי והיה המקום אשר טהור ה' וגוי - ה' אמרו: להחרית זרעו של עמלק + דברים ר' רב + ותנית לכם מכל אובייסים וגוי והיה המקום אשר טהור ה' וגוי - ה' אמרו: להחרית זרעו של עמלק תחילת. וכן בדור הוא אומר: + שמואל ב' י' + וייה כי ישב המלך דוד בביתו וה' תניא לו מסביב, וככתוב + שמואל ב' י'

6. דברי הימים א פרק כב

- (ז) ויאמר דוד לשלמה >בנובני אני היה עם לבבי לבנות בית לשם יקוק אלהי.
 (ח) ויהי עלי דבר יקוק לאמר דם לרב שפכת ומלחמות גדולות עשית לא תבנה בשם כי דמים
 רבים שפכת ארצתה לפניה.
 (ט) הנה בן נולד לך והוא איש מנוהה והחותמי לו מכל אויביו מסביב כי שלמה יהיה שמו ושלום
 ושקט אתן על ישראל בימי:
 (י) הוא יבנה בית לשמי והוא יהיה לי לבן ואני לו לאב והכינוטי כסא מלכותו על ישראל עד עולם:

7. בעקביו הפטן עם ריא- רב

המשיך רבו רבו אמר, שאך,
לאחר הנצחון הפלאי של מלחמת ששת הימים,
עדין לא היה שלום באמת, ואשר ע"כ אמר
או רבנו, ז"ל, שעוד לא הגיע זמן חוויב בני
המקרא.

.. חכורי הייך שאמר רבו הגיריד"ס ז"ל,
אחרי מלחמת ששת הימים, שהוא אזrial
שטענו שאנו מחויבים תומ"י לבנות ביהם"ק,
ואמר בזה רבו עפי' הבריתא הניל, דין
חוות בניין המקדש חלה אא"כ יש מתחילה
שלום בארץ כל האויבים מסביב, ר'

8. משגות הרמב"ן בספר המצוות שכחת העשין

מצוות ר比יעית שנצטוינו לרשות הארץ אשר נתן האל יתברך ויתעלה לאבותינו ליצחק וליעקב ולא נועבה
ביד זולתינו מן האומות או לשם. והוא אמרו להם (משעי לג' רמב"ן שם) והורשתם את הארץ וישבתם בה כי
לכם נתתי את הארץ לרשות אותה והתナルתם את הארץ.

9. שות' אבני נור חלק י"ד סימן תנז

- (ה) ואmens טעם הרמב"ן "כל דהנה במצוות ל"ג כתוב הרמב"ן שלדענו ימינה עשיית ארון וכפורת מצוה בפ"ע והמנגת
 אסתור כתוב מפני שארון נתן ולעתיד לבוא יתגלה ויעולם לא יצטרך לעשות אחר. ואין דבריו נכונים בעיני שחר
 הרמב"ן מנה מצות החרים תחרימים זו' אומות ולו' ג' דלא תחוי כל' נשמה. וטהר' דאף שכבר אבד זכרם חשב נזנת
 לדורות מסוים שלאלו הי' בעולם היו מצוין לחריםם. וכ"ש שמטעים זה ימינה עשיית ארון וכפורת מושם שאלוי ה'
 אבד היינו מצוין לעשות אחר:

- (ו) אך התריזץ הנכוון מ"ב בס' מעין הוכחה סי' ע"ד מושם שעיר תכלית ביהם'ק לצורך ארון וכפורת כדכתיב ועשן
 לי מקדש ושכתי בתוכם. וכבר אמרו מעריכים לא ידרה שכינה למיטה מעשרה טפחות. ולסבת זה ארון תשעה וכפורת
 טפח וכתיב וועדי לך וגנו. ועוד הביא פסוקים מדברי קבלה המורים שתכלית ביהם'ק לצורך ארון וכפורת ע"כ אין
 למנותם לשתי מצות. ומנה ביהם'ק שהיה מצוה לעצמה והוא לצורך ארון וכפורת ע"ש דבריו כי נעמו. וזה עצמו נ"ל
 הטעם בעניין ישיבת א"י דמצות החרים תחרימים היא כדי שאנו נשב בארץ שהרי יהושע שלח רוגמטוטין מי
 שרויצה לפנות יפנה הגורשי עמד ונפה ולא עשה לו כלום ע"כ לא מנה החרים תחרימים ושיבת א"י לשיטים. ומנה רק
 מצות החרים תחריים. והרמב"ן לטעמי' שמנה עשיית ארון וכפורת ונגן שבמנוי ששם הרמב"ן לא מנה. היינו
דלא ברירה ל' אולי הוא בכלל משכן) ע"כ מנה גס ישיבת א"י וזה פשוט.

ז) העולה מזה שאין ספק כלל מהרמב"ס לומר שאינו נהוג בויה' וזה [נמה שהקשה חמנגת אסתור דאי' למה העילה מבבל לאין ערב בעשא מדכתי בבל יהובו ושם יהי וכו' הלא אין נבי רשאי לחישך דבר מעטה. נל' לישיב לפמ"ש בתשו' מהרשב"ש דהמוצה היא הishiיה והעלי הוא רק הקנה אל המוצה והנסבע שלא יהיה לאי לא חשיב נשבע לבטל את המוצה ע"ש. וע"כ כשהגביא אמר שלא יעלה מבבל אין זה גנד מצותה תורתה כי אין العلي מצוה כלל וחול האיסור שלא לעלות]

ט. בעקבות הצען עם ריב-רטון

(a) והי נראה לופר בדעת הרמב"ם. הדעתם שלא מנה לנו' מצוה דורשתם אותה הוא מפני שידא זהה עם מצות העמדת מלך, אשר כבר מנהה הרמב"ם, שהביא להלכה את כל דברי הבביהת הניל' [גבי' מצוות נצטו' ישראל] בראש היל' מלכים. דבפסוטו נראת דהעמדת מלך לאו ווקא הו, אלא עיקרה של מצוה זו היינו הקמת ממשלה יהודית, ולא נסתפק בכך שהוא דרכם שמה, ונעוזב את הממשלה ביד זולתו. אכן דפסוטא דמצות עשה ודוכח לו את משנה התורה הזאת, ולאין דלא ריבקה לו נשים וכו', לא שיכן אלא לבגרדא דמלך ווקא, בפ"ט שאור דיני מלוכה שייכן אפי' לו לממשלה דמונרכית שאינה חחת שלטון מלך עלי' ריבקן בפיירושו עתה לפ' קrho' (ס'כ'א), כי אילו היו ישראל חפצים בדבר ונתנו לו מתחילה, הי' גנשא (המקדרש) כי אם אחד מהশופטים וכו', וכפסוטו וברוי תומחות, דלא טבואר בביבליה סהדרין תניל' ומקודם צריכים להעמדת מלך וכו', ורק אח"כ לבנוו להם את בית הכהונה. ומן ההכרה ציל דסיל דילשנא דמלך' דחק ביריא לאו ווקא הא, אלא ריל' – להקיט ממשלה יהודית, זה כבר הי' בימי השופטים?

ט) ע"י ירושלמי פיה ממכ' פיעיש היב, אמר רב' אחא וזה אמרת שביהמ"ק עתיד להבנות קדום למלוכה בית דור, [ועי' גבריא להענית הניל', ווש"ש למשנויות מעיש' שם' משיכ' בויה']. בכפסוטו תפוח, והלא ג' מצוה נצטו' ישראל וכו', וזריכים לעשותן בסדר הוה, והיאן

אפסדר שיקומו מצות בנין: ביהמ"ק קודם שיקומו מצות להעמידה להם מלך. ולפי דברינו ניחא, דלהעמידה להם מלך לא ריל' ווקא העמדת מלך, אלא ריל' – הקמת ממשלה יהודאל בא"י, זהה וזהאי יקdem לבניון מפרקש, וככפי שהסבירנו בדעת הרמב"ן הניל', וככיה באוה"ח (לפי כל' גהה'ט) ועם שבט משראל, וכואשר כרך העיר על כך בס' אם הבנים שמהה [זהו' י"ד להלן באות י"ט].

ט) וכן ע"י ריבקן בתשנויות לסתהמ"ץ בסוף בין המשנות הלאו' שכחה, וש' לי עין' מצוה מספק עלי', והוא שיראה לי שמוצה על המלך או על השופט ומישג'ם ברשותו להוציאם לצבע במלחמות ישות או מצוה, להיות שואל בגבוריהם ותומם, ועל יוזם יתוגב בטעון וכו'. הרוי דסיל להרי'א, דמאי דאיתא בגמרא, ולפני אלעוז הכהן יעמכו, הו – זה מלך, דלאו ווקא "מלך" קאמר, אלא מי שלשלtan המדינה בירוא'.

ט) וממילא נואה לקביע, שהקמת מדינה יהודית בא"י היא – עפ"י הלכה – בחינה של "אתחלתא דגאולה". ובתחילך בנין ביהמ"ק והוא בפסוטו נראה דהיו' – להקיט להם מלך, יהודית-careyi

(c) נראה דלו' נוכחן הרוב בעל הנימוקים בכיאו'ו לאסתור הניל', שלפי דעתם שרוא' מחיית מלך (בימי מרדכי ואסתור) ותשכו שהוא אתחלתא דגאולה... ולפי דעתם שהוא עפ"י הברהיה הניל' ממש' סנהדרין, שבכדי לבנות ביהמ"ק צריכים קודם להכrichtה זענו של מלך, וכןו שהסבירנו שהקמת ממשלה יהודית בא"ץ חשבה אתחלתא דגאולה, כמו' מלחמת עמלך, כי עפ"י' דין שני מצוות אל' צדricht לתקקיים, – בסדר הוה – קודם לבניין ביהמ"ק, והכל מהו' תחילך אחר של גאולה".

11. רמב"ם הלכות מלכים פרק ה

חלה ז

מצות עשו להחרים שבעה עממיין שאמר החכם תחומיים, וכל שבא לידי אחד מהן ולא הרנו עבר בלא תעשה שנאמר לא תריה כל נשפה וברך אביך זרכך.

הלהקה ה
וכן מצות עשה לאבד זכר א Umalk, שטאמור תמחה את זכר Umalk, וממצות עשה לזכור תמיד מעשי הרעים ואיריבתו, כדי לעודר איבתון, שטאמור זכור את אשר עשה לך Umalk, מפני השमועה למדוז זכור בפה לא תשכח כלל, שאסור לבשונם ערבות וושאותו

21. תלמוד גנלי אסamt כטבורה זו קייא ערד א

ההוא מיבע ליה לכדרבי יוסי ברבי חנינא, אמר ר' שבאות הלו למהו אחת, שלא עלו ישראל בחומר, ואחת שהשביע הקדוש ברוך הוא את ישראל שלא מירדו באותות העולם, ואחת, שהשביע הקדוש ברוך הוא את העובדי

b

ג' קיטור, מילוי חיכוך נמוך בזין, וירן פוליפון
כל מלחן וולון נבדוק מה חומץ כלון ננמוץ
כימותם כל מזון, כפרט פכמי שוכנו

בנינים ודור כמיוחה ר' ג' וכמה גיטות מונע פלוני
בגלו כהמתקן קומפני סטודיו גינזבורג זו מניי גאנז
סוחרי כרכוב צו. מלי כלהמורות פאלן ירשלון מל
תקומות מושגניות ישבו גלוי' בול מונרכיה

פֶּסֶם מְנָה גָּדוֹל כִּי וְרַיְבָּגָן אֲמַכְמָה מְקֻמּוֹת נְכָסֶם
וְנְדֵרֶשׁ וְכַחֲצִיָּה אַלְרָרָה. כְּרוֹמָה בְּפֶלֶג תְּלָלָה
כָּלֵךְ יְהִיבָּה כִּי גְּנוּמָה מְלָאָה קְדָמָה קְדָמָה מְנוּמָה
לְדַבֵּר דָּבָר גָּדוֹל דָּבָרִים כְּמַהֲמָטְרָה כִּיל כִּיל כְּכָרָבָה

קיטומו מלבני מלבני בלבנהן, נס וט בלב בלבנהן סלע יישר פרומוב, ולויים חמש פל גן בלבניות זו או אחרת מלבב נאקות נזרחות פל כל שולחן נאות מלבניים נאקוותן כל בלבנבר ולבנאנטן קיטין

|וביטה קול מוסתרים יפה גול יפה חילך פל ציר
בזיטום נסחים בלבבמי שפוך נון פצע

בב' כהנומת ימד כיון פלאג'ו, ומתקן חיל'ן; גן, דען

ככל שמדובר בפונטיקה, מילון וטקסטים שלם ימודדו כהנחות
כוד גודל מלה, ומלבד דמויות אלה ימודדו כהנחות

כל גולן ימזרו נגון מילון כטבליין שלום מלחמת רסומן
לען פצעי קהיר גולן ישי מושג פד שינפלן פל ווי
פצעים ווי פצער זבאלן גולן נירטן זאכערן
מהדר זבאלן דוב פערן ננומטה כלהת לא נו רזונ

13. רשיי מסכת כתובות דף קיא עמוד א

שלא יعلו בחומה - צח בז' תזקה.

4. ויאל משה מאמר שלש שבועות

10

וירוגר מכך מנויר בודרי **קורפץ** פ' כי חוכל כסוף פ' מהומת, חביבך; וזה עי תחומיות גמilar ומי ומי כל תחומיות בסיטם זו כלתו שמי מנג קדום טען טען לסתה טען בנטה

ול' יקלל מוח רן לפכוד סס מילוטים פון ולטן
וכו וולג בחוכחות נוכחות נלהך, כי נון לומד מהו
וסתהם ממן כהדרמה אבוחן בוגלו צויר,
כיוויש נגלהת נלהרטה מלייצט גאנט מאקנשן מסכט זונען

וכי כי הופיעו בגננות כולם בנסיבות שטוחות ולו
בש אלה כוויות נתקין מוגזם מילויים אלה
גננותם להלן לפאר זרויים הם כי אלו כי מתקיימים
פכ'ן כך. — ומכוון לכך שבעתיה היו אין זרויים

16 כלוחם וזכה וכובען מילגנו פידס. אלה מז' נטבּן
כל עיר מז' כליה כו' דק ככיהו שטן פלאגיט
לע' נטה', לח' כו' גודת מדרך טמ"ה חיש' נב' חות'
ונרעל' לע' נטה', וכון' בכ' דוד וזה שמדים פלאגיט

כמאנת נס חוטמי גזע . . .

15. כתבי ר' מאיר שמחה

וכסם כעת הפעלה והתשנה אשר באספת הפסמכות הנאווארות בסאסן
ג ניתן צו אשר ארץ ישראל תהיה לעם ישראל, וכיוון שסדר פחד
 גזירות וברשין המלכים קפה מצוות יישוב ארץ ישראל אל שקהלת תננו
 בזירות שבתורה (פ' ראה) – לפקסופה, ומצווה על כל איש לסייע בכל
 תום לקיום מצוות זו, ואולי על זה נאמר: "עד סתר תחתךין", ורבה לא
 ניתן השיעית וותרחוב הדבר ויונדל ווירח כמושבנה, כמו שנדרלו בימי
 וחמשתנו. אשר היו נתונים תחת פרם. דוכאנידיא (קחצין ע"ב) ובמי-
 קה תחת פסמלת ארץ האי – עם ברומניה הפתונה – או בטוח הווא
 החשוב ברומו של עולם –

16. ארץ חמדת לר' שאול ישראלי

27. שולחן ערוך יורה דעתם סימן רלו סעיף ו'

וכוון שם החליטו ברין. הקמת המדרגה עליידי
ישראל בחחיקנו במוקם זהה היה בה משפט קניין
במסכת וברגן הבעל של הארץ. מפיראל מדרגה
הוא חיקית מתקפתה תורתה, ובשבשו אפללו ילו
הו האמור חזרות בהם שוב לא היה להם כוח
לleshות זאת. כי כבר כינו במקם, וספירה על
קוויינו שוב אין זו עלייה בחומרה. שאין כאן אלא
ספריה של הכותם שבדרכנו, וכן כתוב האבן גור (גנדי)
נד) שאין יכול היה של השבעה כולל אלא את
העליה לארץ שלא בראן בעיליה. אבל אלה שכבר
ונמצאים בארץ יט' להם זכות הגנה על עצם ודי
ישיבתם כאן כי זו לא עלייה בחומרה היא. ואם כן
את המדרגה שוב אין בו כוחם לבטל, ומפיראל שהעולה
לכאן בהתאם לחוויה פדריגין וגאנז עולמי ברוחם.

כג) שנים שנשבעו לעשות דבר אחד, וuber אחד מהם על השבועה, (ז) החני פטור ואינו צריך חתורה. לפיכך איש ואשה ששתדכו זה ליה וקבעו חומר לענין קבעו, מי שייעבב והעביר המועד אסור לעניא לאחר, והלה מודע ואינו צריך חתורה. גם המיעב עצמו מותר בלא חתורה לאחר שעניא שכגדן.

81. ח' רעקב אשם

דחה אם ישראל נשבע לעשות אותה דבר עם העכרים. כיון דעכרים ליתא בשבועה, פטור היישרל באותה שבועה.

19. מעשה ידי יוצר - הנחתת ר' שלמה קלנער

בג' הינה כמו שהשבעו הקב"ה את ישראל של
 יתתקו על הארץ, והשביע את האומות שלא
 יתתקו הצורן על ישראל יותר מפעם אחת, ועין
 בפירוש שדי השירויות (עמ' 1) בספקו "השביעוי
 אתה עלי". זאננו קייל'ן ו... פ' ל' 26
 אם נשבעו שנים זה גנד זה, אם אחד עובר
 על התנאי נם חבירו פטור, שכן אם לא
 היה עיברים הפוצרים על שביעות להרבות
 עליהם העיבורן, לא היו דשאים ישראל
 לרוחן על הארץ. אבל כיון שהם עברו
 3/ חלה והתקו עליהם מאד, מכח גודל
 הדחק באו ישראל לא עבדו על שביעות
 ולדחוק הארץ. א"כ פטורין מן הרובן.

...ולך מפרש כך. דנה אמרו
חול בכמה דוכתא (פחות ק"א) ובכדרש
שיר השירים (בג') דהשבוע הקביה את שראל
ירושלים "וְנוּ דַשְׁבָּע הַקְבִּיה אֶת שָׁרָאֵל
שְׁלָא יִדְחַק עַל הַקְעֵן יוֹתֵר מִדְאֵי, וּפִירשֵׂי
שְׁלָא בְּקַשׁ לְהַבְיאָה אֶת הַקְעֵן שְׁלָא בְּמוֹנוֹ
וְהַנֵּה בְּמִזְרָם גַּבְעֵה זֶה, שְׁהַרְיָה
אֲזָה בְּלִיקְרָט וְבְצָהָה רְכוֹן עַל הַפְּסֻוק נְשָׂהָה
ג'... בְּרָאֹתָם מַלְחָמָה, שְׁבַי אֲפָרִים עָבֹר
עַל הַשְּׁבָעָה וּכְיוֹן, וְדֹרֶשׁ בְּהָה הַקְרָא הַחֲלִיל
בְּעַפְתִּין "לֹא שָׁמְרוּ בְּרוּתֵיכֶם וּכְיוֹן
אֲפָרִים וּשְׁבַי דָּמֵי קַשְׁתֵּיכֶם" י"ש, אֲזָה נָס
שְׁבָעָה זוֹ הַשְׁבָיעָם הַקְבִּיה אוֹ בְּמִזְרָם
שְׁלָא יִדְחַק עַל הַקְעֵן, אָךְ מִ"מְּ דָא יִשְׁרָאֵל
לוֹעֵז אֶל הַקְבִּיה וּמְעַקֵּן יוֹתֵר מִדְאֵי וּדְחֵן
עַל הַקְעֵן לְקַרְבֵּן שְׁלָא בְּמוֹנוֹ, וְאַבְעֵב הַיָּה
דָּאֵי שְׁלָא יִשְׁמַע לְהַמְּה הַקְבִּיה, וְאַדְרָבָה

15. כתבי ר' מאיר שמחה

כך נתינתו – אכן במושג פטך אל תחקור, כי זה תלוי בחופעת אקלוי לראות אשר כל העניינים הכלליים וקוניניס האזרדיים יהיו על טהර והقدس והצעניות, וכן שיעשו אוששי בנהין – אבל היה אין שיהו, מנות יישוב ארץ ישראל לא נפער טהרה ששבচ্ছু যুশা. וזכות המצויה הוצאה תנן על עמו ישראל בכל מושבותיהם להציגם מכל רעה, ועיניות וחוינה בஸוכו המשמע בעית יאסר לציון פך לאלקיך בכ"א

) וכיוון בהם החליטו בדין הקמת המדינה על-ידי ישראל בחזוקינו במקומם הוותה היה כה משומן קניין בחכמת וברצון הבעלם של הארץ, מילא המדינה הוא חוקית מהשקבת התורה, ומעכשיו אפללו אילו היו האזרחים הוודאים בהם שוב לא היה להם כוח לעשות זאת, כי כבר זכינו במקומם, שמירה על זכויותינו שוב אין זו עלייה חכמה שאנו אכן לא שמריה על הזכות שבידינו. וכן כתוב האבנוני (תנ"ה נד) שאין איסור זה של השבעה בולל אלא את העלייה לארץ שלא ברצון בעלייה אבל אלה שכבר נמצאים באז"י יש להם זכות הגנה על עצם ועל ישיבתם כאן כי זו לא עלייה בחומרה היא. ואם כן את המדינה שוב אין בכוורת לבטל, ומילא שהוואלה לכלא בהתאם לחוקי מדינה ואותו עולה בחומרה.

(א) שנים נשבעו לעשות דבר אחד, ונבר אחד מהם על השבועה, (ד) שני פטור ואינו צריך חתרה. לפיקח איש ואשה שנשתחדו זה זהה וקיבלו חרם לישא למן קבוע, מי שיעבב והעביר המועד אסור לישא לאחר, והלה מותר ואני צריך חתרה. וגם המעכב עצמו מותר בלבד באחרה לאחר ששנא שכגדו.

16. ארץ חמדת לר' שאול ישראלי

17. שולחן ערוך יורה זעה סימנו רלו סעינו

זה"ה אם ישראל נשבע לעשות אותה דבר עם העכרים, כיון דעתם ליתא בשבועה, פטור היה ישראל באותו שבועה.

18. ח' רע' א' שם

את הנהנה כמו שהשבע הקב"ה את ישראל שלן דחקו על הקץ, השבע את האומות שלן דחקו הצרתו על ישראל יותר מראי, ועייןן במדרש שיר השירים (שם) בפסוק "השבותן אחכם" יע"ש, וכן קייל עיי"ש – שם לוי ר' .. 26 אם נשבעו שניות זה נגד זה, אם אחד עובר על התנאי גם חבריו פטור, וכך אם לא היו עוברים עליהם השיעבוד, לא היו ראשי ישראל לרוחן על הקץ, אבל כיוון שהם עברו 3/ חלה ורחקו עליהם מארך, מכח גורל הדחק באו ישראל לעבור על שביעית ולדחוק הקץ, א"כ פטורין מני הדבר.

...ילך מפרש בן דינה אמרו חז"ל בכמה דוכתא (נחותת קי"א) ובמדרשות שיר השירים (בב.) ד"השבותי אחנים בנותו ירושלים" וכו', דהשבות הקב"ה את ישראל שלא דחקו על הקץ יותר מראי, ופייש"י שלא יבקשו להכיא את הקץ שלא בזמנם. והנה במציאות ג"כ היה שבועה זו, שהרי איתא בליקוט (בשליח ר'ינו) על הפסוק נשמיוה //ג"י, "בראותם מלחה", שבני אפרים עברו על השבועה וכו', ודדריש בזוז הקרא זההילם עה ט"ן "לא שמרו ברית אליהם וכו' בני אפרים וושקי רומי קשת" יע"ש, א"כ גם שבועה זו והשבועים הקב"ה או במערשים שלא ירחקו על הקץ, אך מ"מ ראו ישראל ליעוק אל הקב"ה וווקן יותר מראי ורחקו על הקץ לרבינו שלא בזמנם, וא"כ היה ראו שלא ישמע להם הקב"ה. ואדרבא

20. קריינא דאגראטה ס' רה

יעיר פשעת האדמירל הרהיך ספמאמר שליליאם שפטמן / שבתוות איטן מוכן לנענץ בודאי בחילה הר של כורו אבל עבשו ש אין שלפן אחר לכרא ליבא איסטוصدق הני שבתוות ולען להוות חבר בפלמנס הלא נס בפלטנט של דואומון בכל הפקחות חביבו כל גודלי ישראל בדורות שפלפינו שהוא עוני נחן הלא רופף אדם מעולם שיטה בה איזו זו אסרו כסמכים על שיפתם חי, וכודאי לנענץ צרכני להוק את אונאות ישראל ככל האפשרות ^{אנו} לפי מנגנוןם בעיה הפער רל ב'י, האונאות וואת בתרטס לאירועם חרדים שילא להחסח חוו לדרכיס אחרים, אבל הפליג אוניי קלקלן פאוד כי מתקן להויתם לתועלת חומות מטורפים רל על עקיי עניין היהדות ומכאיו חורבן רל ואיא לבאר הדברים בשורות אחורות.

21. אם הבנים שמחה עם' קכט-קכט

יב. אך בוי, חיך מה שכתבתי לעמלה להגיה דעתך בתמייתך הגדולה, שאריך יתכן שהקב"ה ייחיל הגאה לא עכורי וצונו ועי' אנשים שאין ניכר בהם שם לחולחות של יהודו, ח'ין, שבור' ז' אמ' לך לך מושך לזרעך צדקה, אם לא תחישו ברבך ואבדת לך ובאו גורדיינו גורדים

הרו עצמו מחה ומתחאה שיבוא משיחי), כי מארח שאנו מתחים הוזע תבהר כי מעכבי? –

הנוגה, מבואר בספר המקובלים, שבעת שמיות ורזה לעשות אריה דבר גדול בעולם שנוצע רדק מרדת הדין עומדה וממכבת.

ללא-תיגרים בשם שמש ומלוחתתנים באךן. אויה מיטען דבר ה' בכבשה מני עיטופים, ואילו באגדה שם שאים רודם חס כחוידם. כדי שלא יושרשו בה הדינים והמקרטניים. ואולם⁵⁵⁸ היה העשנה ברכוב. חיך' היה עלה המקטרן לתקטרן, ומורת הדין והיתה מעכבה

ובברא שמן לא לשון גזירה (ול הדרה בפושת דיאשכ"ב⁶⁰⁰) – "טמערת' באש רוח" ערך הרי"ו זיל, שכלל פרוחין, למלה הנושא והשורטה המלכחות של ישראל יראה על זה, שהרואה יראה שחו' היה צד ממותה?". פירוש' השבש על ההשתלשל של משה, שהויה על דוכן מכונת ופרצוץ. "אלל, שעשה הקב"ה כן, כדי לחייב כל מני פשטי ברכישת והזעקה, כדי לא-

יקטרוג המקטרוג, כמו שאמור בזהירות¹⁶² ... לה רומו זילן¹⁶² נחש, מציהה, משית – בגין
בליוסה הדרע של מקטרוג... עשה הקביה כן, כדי שיסיח השטן דעתו ותאמר: השורה

לכארהו. באמתו הוא פלא. מה שסביר הקביה כן בנות יודישלים ובית המקדש ע"ז גו.
לא ע"ז אומד צדיק, כליאת כסות ישראלי. אך לפיו מה שהכאיר בענין... בדעת שיש קפוזו
הקביה רצחה בעמך לעשוה לודם ורובה דשעה. מוכחה הד. כיכיל, להסחר הרבה לפני

דעת הקנאים שמכנים אותו בכך שפאת שבוי הארץ אינם נוראים בעיניהם שם שלוחה
דרחגנא וסודתם בהורי קודש, ובנו שהוחת כל מה שכתבתי עד כה. אבל לי עצמי, אין

נראה לנו ואין דוחרי מסכמת אתם, שבעינוי המה אין רשותם אלא דע אמרתך. וזה עבראם יצהר משבק ווות בחתום. ווק הום כחיקוק שושבה בין העכווים. וכמו שהבאתי לעיל¹⁰⁴, וממצוה

לאחוב אוחם לקרכט. כמו שכתב רביינו הרמב"ן¹⁰⁶, ותקח חוי שרביבנו הר' מנהלי מרמאנין לא באך לרבות את ברכו בשבע שבורות בשים ברשאינו ואברך לך רבנן השאגן, ובכך שבחתני

¹⁰⁷ לילע, זה יהיה למוסר השכל לכפה וכמה שبنקל עושם את האדם היהודי לרשע
ולגוראים ורשע וחוז' לעשותן. כי ככל הם ורעים האוכבים למקום ב'ה, והוא יערעה עליהם רוח

ג' – אך אופן הגאותה, אין חיה – אם בנס ניגל בתמונותם או בסרט מלבוש בטבע, זה חלי במשעינו והבהנוגנותו, אם נהוג עזמיין ברכבי החורה, לkeys מצוחיו בכל הכתוב בתורה הקורשה, או מוכה לאלהה בראש גל', בנס ניגלה ומפוזס למעלת מנגנון הטבע. אבלם, חיזו, מהיה בחחיתן אין עושין רצונו של מקט, אז – מה – הגאותה ע"ז עם המלבוש בטבע, ותודה, נשית ע"ז השתכלשות הטבע. דברי המפורש בשיס' (סנהדרין דף צ"ה¹⁷) – אמר:

22. שם עם פט-צ

אלכסנדר ריברמן – כתיב יזרו עם עני שמי כבר אקס-אה¹⁸, וכתיב עני ורוכב על חמור¹⁹? זכו – עם עני שמיא, לא זכו – עני ורוכב על חמוריו, עכ"ל הגם. דעתנו לומר, אם גזהה בבחינת זכו – **אוֹתֶבְּנָא בַּגָּאָלָה** (בחינת עני שמיא, שהוא נס מפורה). לא זכו – או היה בכבע, והוא עני ורוכב על חמוריו, על חמוריות הטעב ובחינת עניות ולא בבלולות, ככתוב ב"אור החיימ" הקדוש (בפשה בהלו²⁰). וכן, כתוב זכו (בפרשת בלע²¹), דמה שכתוב בהזו²² שיהיה בנס מפורה. זה ודוק אם נהיה בבחינת זכו, אבל לא זכו – או יבו לנו בטבע (וכעת אינו לפוי להעתיק לשטו הקדוש²³). י"ג

23. פרי חדש ס"ס ומצו - זיני מנהנים אות יד

24. מגן אברהם סימנו תרפו ס"ק ה

ושנכנס אדר מרבין בשמחהomi שיש לו דין עם עכ"ם ישפט באדר, יכולם בני עיר לתקן בהסכם ובחרם עליהם
ועל הבאים אחריהם לעשות פורים ביום שנעשה בו נס (הר"מ אלשיך מ"ט)

25. שורית חתם סופר חלק א (או"ח) סימן קסג

בעדי, עיון מג' א סס"י תרפ"ו, ודלא כמ' ש פר' ח' במנהגי אישור [ה' י"ט] אותן ל"ד:

26. שות חתם סופר חלק ב (ז"ד) סימן רלג

אם נמנן ידעת כי שמעתי שעצמי אכשיר דבר ומורחיק יבואו קדרשו את ה' בעה' צפת ביום ל' ג' בעומר בהלו
דרשבי' זיל' ואם כי כל כוונתם לש' ש- לשם שמי'. שכרם רב בליך ספק ע"ז ודיגלו וולקנו רנות עלי אהבה כמ' ש-
tors ר' פ' אין מעמידין אבל מטעם והבעמו היתי אני מן הפורושים בין דורותאי שלא אצטרא להיות יושב שם
ומשנה מנגה בפניהם ושלא אצתה להתרבר עםות בזה כי כבר כמה וכרכור הכרך בפרח' אח' ס' תצע' בקנותיס
ה' ואישור של' יוד' על המקומות שעשיהם רית בזום שנעשה להם נס מהא אמר' פ' זר' הקמיהה בטיל
ח' אהעריניאת מוסיפי בתמי' ובמקומו טורתני הרבה לךים מנת עיר מולדתי ק' פ' זר' העשימים פורים כ'
אדר א' ומונגה מגער' ביום כי' אדר שלפער' ד' אמר' הוא מהאי ק' משבען להרתו אומין שריה מミתיה להרים
לא כ' אבל לבכוע מעד שלא ענשה בו ס' ולא הווכר בש' פוטסקים בשום מקום ורומו ורמייה רק מיעית הספד
וועניטה מנגה הוא וטעמי גואף לא דענא

27. חי אדם סוף היל' מנילה קנה-מא

...אלא ע"כ דלענין זה בטלת שלא לעשות היוט על כל ישראל...

28. שות קול מבשר חלק א סימנו כא

+בענן אם לומר הילל ושהחינו ביום העצמאות+ ב"ה. כ"ד אדר תש"ב, ירושלים ת"ו.
לכבוד י"ג הרב הנגן המהוול רב פעלים מורה יהודה ליב ממון שליט'א.
הנני להסביר בזה לכתחלה על מכתביו והיקר בדבר השאלה אודות ברכת שהחינו ביום העצמאות, חיינו ביום שהוכרזה
תקופת מדינת ישראל.

(א) הנה אין ספק שהחומר הזה (ה' איר) שנקבע על ידי המשמשה והבריה הנסכנת (שהם נבחרי רוב הצבאות) ורוב גודלו
הריבנים לחוגו אותו בכל הארץ ודר למס של תשעתנו וחירותנו, מצוחה לעשנותו שמהרתו ווירט ותומר הלל. אף ציבור
שבעיר אחת או יותר שקובעים עליהם יוט לעצם על בס שנעשה להם חייבם לקיים עליהם ועליהם ובאים
אחריהם עד עולם ואך שוחלים לעיר אחרת להשתקע חיביזן לפלים והו הרוא כמוש מורה"ס אלשיך בתשו"ס
מ"ט וחווא לא להלכה במג'נא ס"ק טרפ"ז ס"ק ח' ובאלוי רבה שם, וחתות"ס א"ח ס"ק קפ"א כתוב שכ"ק כמה קחלות
ישראל ומגדרלי יצחחים שעושים כן ביחס שאידע להם נס עיי' שבב' דוחינו דוקא ממינה לחיים זומאי מודרכי
ואסטור אבל בפדות משארין בורות לא דוחין א"ל (הוא במגילה דף י"ד ע"א) במרודכי ואסטור מאוי דרוש ק"ז מעבדות
לחירות אמרם שירה מミתיה להזים לא"כ, ואך כלazon שאנו בגנותו וליכא פדיון מעבדות לחירות של שאון
הזהעה מミתיה לחיים ממש הבן דלא להוציאו לקבוע יוט עכ"ל. ועי' בחתות"ס א"ח ס"ק ג' בושאו שבב' דשפר
מצ"כ ציבור או ייחד לקבוע יוט מועד לעצם ביום שנעשה להם נס ומוצה נמי עבדין אומילא פושטא בינוון ד'ון
הנונג עצבור של כל ישראל, ושטא פדיון מעבדות לחירות שנגנלו מישעבוד מלוכית ונעשינו בני חורין וושגנו
עכמתה ממלכתית, והמ גחלת מミתיה לחיים שנעלנו מידי אובייטו שעמדו עלינו לכלתונו, בהאי חובה לעליו קובע
יע"ט. וופיה כווננו מנגנונים שקבעו את חותם זהה דוקא, רבר בר היה עיר הנס שיטאנו מעבדות לחירות ע"י הכרות
העצמות, ולא מלא נועשת ההכרה באוטו הום והיתה נודחת ליום אחר או הינו מאחרים את המועד ולא הינו
משיגים את ההכרה והחסכמה של המעומות הנגדות שנטמות העלם, בדין, ונס זה משך אחריו גם את הנס
השני של ההצלה מותם לחוים הן במלמותנו נגד העربים בצר"י והן הצלה היהודי הגולת ממד אובייביהם בנסיבות
מגוריהם עלו לאי' ורא על דבר דין רשות השוואו על השוואו על השוואו על השוואו על השוואו על השוואו

⁹⁸. בזקם מצאו ים, מלח

וְהַיָּגָן ומי נראה לומר בקשר ליו
-עֲצָמֹתָה- שכור התברא שעם הקמת המדינה
גדרו אוחלה דגולה. עיבר רשותם נאך
חויכא ליכא¹² לקבע יו"ט על כך ולשם
דומיא דפורה, וטבי ניחא קביעות הוי"ט די
העצמאות מאשר עשיית המדרות והחניינ
הרוקדים שכילג בעומר, וכמשננת¹³ לי
בארכונה. אך אין זה מחייב לקבע יו"ט.

1. אף דחיויכא דאוריתא לחוננו ליכא אל
במן תחילת הבנין, מכיוון אם יחוינו בכל שנה
ושנה צור לבניין המקודש, אין בו מושם כל
תשסין. דעכיפת קיטים דאוריתא יש אף בונה,
ובן נמי ייל' דבשעת אוחלה דגולה,
בשם כוכיים לבנות את המקודש, אף שעדרין לא
שחיקמה או, היו סבורים כי מכ"ם רשות
וה בחינה של אוחלה דגולה, ובתוורת כן,
היינו רשאים לקבע יו"ט¹⁴. וכ"ה בשפט אמרת
ברשותינו לפורים (משנה תרל"ד, ד"ה נראה).